

..SİYAH RÜYA TAŞI

CEMİL KAVUKÇU

2.
baskı

Resimleyen: Çağla Yiğit

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2022

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-5785-3

1. Basım: 2022

2. Basım: 2000 adet, Kasım 2022

Resimleyen: Çağla Yiğit

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk.

No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Siyah Rüya Taşı

CEMİL KAVUKÇU

Resimleyen: Çağla Yiğit

CEMİL KAVUKÇU

1951 yılında Bursa, İnegöl’de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü’nü 1976’da bitirdi. Öyküleri, 1980 yılından bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987 yılında Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü’ne, *Uzak Noktalara Doğru* (1995) adlı öykü kitabıyla 1996 yılında Sait Faik Hikâye Armağanı’na, *Angelacoma’nın Duvarları* (2008) adlı anlatısıyla 2009 yılında Sedat Simavi Edebiyat Ödülü’ne değer görüldü. *Yalnız Uyuyanlar İçin* (1996), *Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak* (1997), *Temmuz Suçlu* (1998), *Dört Duvar Beş Pencere* (1999), *Pazar Güneşi* (2000), *Gemiler de Ağlarmış* (2001), *Başkasının Rüyaları* (2003), *Mimoza’da Elli Gram* (2007), *Tasmalı Güvercin* (2009), *Düşkaçıran* (2010), *Aynadaki Zaman* (2012), *Üstü Kalsın* (2014), *O Vakıt Son Mimoza* (2015), *Maviye Boyanmış Sular* (2016), *Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz* (2017) ve *Balyozla Balık Avı* (2019) adlı öykü kitaplarını kaleme alan

Kavukçu'nun *Dönüş* (1998), *Suda Bulanık Oyunlar* (2004) ve *Gamba* (2005) adlı romanları ve *Örümcek Kapanı* (2013) adlı deneme kitabı yayımlandı. 2013 yılında Erdal Öz Edebiyat Ödülü'ne değer görülen usta yazarın çocuklar ve gençler için kaleme aldığı eserler: *Selo'nun Kuşları* (2004), *Havhav Kardeşliği* (2010), *Özgürlüğe Kaçış* (2010), *Bir Öykü Yazalım mı?* (2011), *Kafeste Bir Topik* (2011), *Yeşilcik* (2012), *Yolun Başındakiler* (2013), *Berk'in Gizli Gücü* (2014), *Masal Kurma Oyunu* (2016), *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* (2020). Eşiyle birlikte bazen Ankara'da bazen Ordu'da yaşayan Cemil Kavukçu'nun bir oğlu var.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Berk'in Gizli Gücü • *Bir Öykü Yazalım mı?* • *Havhav Kardeşliği*
(Bopato 1) • *Özgürlüğe Kaçış* (Bopato 2) • *Kafeste Bir Topik* (Bopato 3)
• *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* • *Masal Kurma Oyunu* • *Selo'nun Kuşları*
• *Yeşilcik*

İçindekiler

Emre'nin Sırrı	9
Birinci Rüya	23
Ertesi Gün.....	35
İkinci Rüya.....	42
Emre'nin Kafası Karışıyor	57
Macera Peşinde.....	61
Ayça'nın Cüzdanı	69
İzciler	76
Okulda.....	87

Emre'nin Sırrı

Nesrin Hanım salondaki üçlü koltuğa uzanmış, çok sevdiği polisiye türünden bir roman okuyordu. İki gündür yağan yağmur bugün durmuştu ama hava kapalıydı. Yine yağabilirdi. Böyle günlerde, sıcacık bir ortamda uzanıp kitap okumayı çocukluğundan beri severdi. Duvardaki guguklu saatin kuşu yuvasından çıkıp dört kez öttü.

“O kadar oldu mu?” diye mırıldandı. Aynı anda da saate baktı. Evet, dört olmuştu. Romanın akışına kendini öylesine kaptırmıştı ki, zamanı unutmuştu. Kitabın sayfaları arasına ayraç koyup kapadı ve başucundaki sehpa-

nın üstüne bıraktı. Uzandığı koltuktan kalktı. Esneyip gerindi. Böyle havalarda evde olduğu için kendini çok şanslı buluyordu. Günler iyice kısalmıştı, hiç anlamadan saat dört oluvermişti işte.

Akşam yemeği hazırlıklarına başlaması gerekiyordu artık. Mutfağa geçti. Dolaptan karnabaharla havuç çıkardı. Emre'nin yine burun kıvracağını biliyordu. Klasik, "Öf ya anne..." diye başlayan itiraz ya da şikâyet cümlesine hazırdı. O anda Emre'nin yüzünün aldığı şekil gözünün önüne gelince gülümsedi. Varsa yoksa hamburger, pizza, köfte, patates. Arada atıştırılan gofretler, cipsler, içilen meyve suları, gazlı içecekler de var tabii. Arkadaşlarının anneleri de aynı şeyden şikâyetçiydi. Çocuklarına sebze yedirmekte güçlük çekiyorlardı. Salataya bile karşıydılar. Aslında onlara yararlı olan her şeye burun kıvrıyorlardı. Meyve yemek yerine işin kolayına kaçarak hazır meyve sularını tercih ediyorlardı. Okul öncesi döneminde bu kadar seçici değillerdi. Reklamlardan, sosyal medyadan ve birbirlerinden çok etkileniyorlardı bu yaşlarda.

Emre biraz gecikmişti. On dakika önce evde olması gerekiyordu. Başına bir şey gelmesin? Eliyle sinek kovar gibi, aklına gelen olumsuz düşünceleri uzaklaştırdı Nesrin Hanım. On dakika da gecikme mi sayılırdı? Okul çıkışı arkadaşlarıyla sohbete dalmış olabilirdi. Sorumlu çocuktu, yapmazdı ama... Endişeleniyordu işte, elinde değildi.

Mutfak balkonuna çıkıp aşağı, sokağa baktı. Komşusu Hilmi Bey gözü gibi baktığı, çocuğu gibi sevdiği arabası-

nı apartmanın önüne park ediyordu. Karşı binanın kapısından sarı anorak giymiş, başında beyaz beresi olan genç kız köpeğiyle çıktı. Köpek günlerdir sokak yüzü görmemiş gibi ileri atılıyor, kız tasmanın zincirini tutmakta güçlük çekiyordu. Oysa her gün hem sabah hem de bu saatlerde gezdiriyordu onu. Anlaşılan evde çok sıkılıyordu hayvancık.

Oğlu görünürlerde yoktu.

Okul evlerine yakın olduğu için, beşinci sınıfa geçince servis kullanmak istememişti Emre. “Ben büyüdüm artık,” diyordu. Büyümüştü tabii. Haklıydı. Büyümesi ne güzeldi. Daha üç yaşındayken, “Ben abi oldum,” demeye başlamıştı. Büyümek için niye o kadar acele ediyorlardı ki, çocuk olmak gibisi var mıydı? Nesrin Hanım’a göre okula yürüyerek gidip gelmesi için henüz erkendi. Tedirgindi; servis aracı kapılarının önünden alıyor, okul çıkışı aynı yere bırakıyordu. “Bu yıl da geçsin, sonra kendi başına gidersin oğluş,” demiş, dinletememişti. Emre bu konuda kararlıydı; Mert de, Ufuk da, Nilay da bu yıl servis kullanmayacaklardı. O da kullanmak istemiyordu. Babası Emre’den yana çıkmış, “Tabii oğlum,” demişti. Arkadaşlarının arasında ailesinin güven duymadığı bir çocuk konumuna düşmesini istemiyordu. Bu konuda haklıydı. Nesrin Hanım, pek içine sinmese de bu durumu kabullenmek zorunda kalmıştı. Yalnız, bir koşulu vardı: İlk birkaç hafta birlikte gidip geleceklerdi okula. “Peki,” demişti Emre. Yeter ki servise binmesin, her şeye razıydı. Ama ikinci haftadan sonra annesinin eşliğinde okula gitmek istememişti. Arkadaşları ‘bebe’

deyip dalga geçiyormuş. Gülümseyip başını iki yana salladı Nesrin Hanım. “Çocuklar işte...” diye mırıldandı. Mutfağa döndü. Günler de iyice kısalmıştı, hava hemen kararıveriyordu. Işığı yaktı. Sebzeleri yıkama kabına koyup musluğu açtı.

O sırada kapı zili çalındı. “Emre’dir,” dedi. Ellerini havluyla kurulayıp, “Geldim, geldim,” diyerek aceleyle hole çıktı. Kapının sağ yanında duvara monte edilmiş konuşma cihazının almacını kaldırıp, “Efendiiim,” dedi. “Beniiim,” diye karşılık verdi Emre. Derin bir soluk alarak, “Çok şükür,” dedi. Apartman kapısını açma butonuna bastı. Alt katlardan kapının gürültüyle kapandığını duydu. Yöneticiye kaç kez söylemişlerdi ama buna hâlâ bir çözüm bulunamamıştı. Alt tarafı yaylı bir düzenek takılacaktı kapıya. Ses buraya bu kadar geliyorsa giriştekiler ne yapsın.

Bir süre sonra asansör katlarında durdu ve Emre, sırt çantasını taşımakta güçlük çekerek çıktı kabinden. Koşarak gelmiş gibi kıpkırmızıydı yüzü.

“Gel bakalım oğluşum,” dedi Nesrin Hanım, kucaklayıp iki yanağından öptü Emre’yi. “Çok mu yoruldun bugün?”

“Yooo,” deyip başını iki yana salladı Emre. İçeri girince, önce çantasının askılarını omzundan aşırıp ağır bir yükten kurtuldu, sonra da diz çöküp botlarının bağlarını çözmeye başladı.

“Sabah giderken ıslandın mı?”

“Yok anne, kapüşonumu başıma geçirdim.”

“Yüzün niye kızarmış öyle?”

“Hiiiç.”

“Biraz da geciktin bugün. Koşarak mı geldin yoksa?”

Doğrulup botlarını ayaklarının yardımıyla çıkardı.

“Evet, biraz koştum,” dedi.

“Bakayım terlemiş misin,” deyip elini Emre’nin ense bölümünden sokup, oğlunun itiraz eden bakışlarına rağmen sırtına doğru indirdi.

“Ay oğlum su gibi olmuşsun sen! Neden koştun? Bir şey mi oldu?”

“Bir şey olmadı anne.”

“Ama geciktin, geciktiğin için de koştun, koştüğün için de terledin. Bütün bunların bir nedeni olmalı değil mi? Hemen odana geçiyorsun ve üstünü değiştiriyoruz. Sonra da sorularıma tane tane cevap verirsin. Tamam mı?”

Emre, “Üstümü tek başıma değiştiririm anne!” dedikten sonra odasına geçti. Sırt çantasını çalışma masasının altına koydu. Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına geçirdi.

“Aaa,” deyip boynunu büktü annesi, “oldu mu şimdi?” Dayanamamış, oğlunun peşi sıra odasına gelmişti. Sesi tatlı sertti. “Ceketimizi oraya değil de, askıya geçirip dolabımıza asmıyor muyduk?”

“Tamam anne, tamam ya... Bir dakika, sıkıştım zaten. Önce izninle tuvalete gideyim.”

“Tabii...”

Emre tuvaletten çıktı. Annesi kollarını göğsüne bağlamış onu izliyordu.

“Artık anlatabilirsin,” dedi.

“Neyi?”

“Neden biraz geciktiğini, neden eve koşarak geldiğini...”

“Anne! Hem önce üstümü değiştirmeyecek miydim?”

“Bir yandan anlatırsın işte.”

“Anne!”

“Tamam oğlum, tamam.”

Nesrin Hanım odadan çıkıp mutfığa dönünce, Emre ceketini askıya geçirip giysi dolabına yerleştirdi. “Anne-ciğim, *istediğin gibi* ceketimi astım,” diye seslendi.

“Oğlum, ben istedim diye değil, öyle olması gerektiği için yap şu işleri lütfen,” diye cevap verdi annesi. Emre sırtıttı, bu cevabın geleceğini biliyordu. Eşofmanlarını giydikten sonra mutfığa, annesinin yanına gitti.

“Söyle bakalım, niçin koştun?” diye sordu Nesrin Hanım. “Bir şeyden mi korktun, biri mi kovaladı?”

“Hayır anne, öyle bir şey olmadı. Yaşlı bir adama yardım ettiğim için biraz geciktim,” dedi Emre. Annesi başını sol omzuna doğru eğdi. Arkadaşlarıyla parkta oyalandığını düşünmüştü. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Dikkatle Emre’ye bakıyordu.

“Nasıl bir yardımmış bu?” dedi annesi tekrar o konuya dönerek. Sesi biraz kaygılı ve sert çıkmıştı.

“Trafik ışıklarında karşıya geçmesine yardım ettim.”

“Kimin?”

“Dedim ya anne, yaşlı, hatta çok yaşlı bir adamın.”

“O mu senden yardım istedi?”

“Evet anne,” dedi Emre sesini biraz yükselterek. Annesinin sorgular, hatta suçlar gibi konuşmasından sıkılmıştı.

Nesrin Hanım, Emre'nin ellerini tutup önüne diz çöktü. Şimdi ikisi de aynı boydaydılar.

“Bak Emreciğim,” dedi. Sözcüklerini özenli seçmek için derin bir soluk aldı. “Baban da, ben de tanımadığın insanlara karşı çok dikkatli olmanı, onlardan uzak durmanı söylüyoruz değil mi? Üstelik senin eve gelirken karşıdan karşıya geçmen de gerekmiyor.”

“Biliyorum anne. Ama o dedeye yardım etmem gerektiğini düşündüm ve onu karşıya geçirdim. Babam da, sen de, okulda öğretmenim de birisine yardım etmenin önemini anlattınız bana. Şimdi de kalkmış ne diyorsun.”

“Tamam,” dedi Nesrin Hanım. Avucuna aldığı oğlunun ellerini sevgiyle, hafifçe sıktı.

“Eminim ki çok güzel bir şey yaptın bugün. Yaşlı birine yardım ettin. Her şeyi baştan anlatır mısın bana canım.”

“Anlattım ya anne! Yanlış bir şey yapmışım gibi konuşuyorsun...”

“Olur mu oğlum, doğru bir şey yapmışsın. Örnek bir davranış, seninle gurur duydum. Baban da duyacaktır tabii,” dedi.

“Eee?” dedi Emre.

Alnına düşen bir tutam saçı eliyle geriye attı annesi.

“Devamını merak ettim. Geciktiğini fark edince de koşarak geldin, öyle mi?”

“Evet, dediğin gibi. Biraz geciktiğimi fark edince merak etmeyessin diye eve kadar koştum.”

“Tamam oğluşum, baştan sonra anlat derken bunu

kastediyorum işte. Çünkü sen parça parça anlatıyorsun.”

Annesinin ses tonunda yine suçlayıcı bir ifade sezinlemişti. Yanaklarını şişirip soluğunu *pufff* diye sesli biçimde bıraktı.

“Tamam o zaman, madem bu konuda ısrarcısın baştan sona anlatayım. Okuldan çıkmış eve doğru yürüyordum,” dedi Emre, “trafik ışıklarının yanından geçerken biri seslendi.”

“Ne diye seslendi? Emre mi dedi sana?”

“Hayır anne, adımın nereden bilecek ki, ‘Yavrum bi bakar mısın,’ dedi.”

“Senden başka yardım isteyeceği kimse yok muydu?”

“Yoktu ya, o sırada yalnız ben geçiyordum oradan.”

“Derdi neymiş?”

“Öyle deme anne! Adam dedemden bin kat yaşlı biri. Gözleri de iyi görmüyormuş. Karşıya geçecek ama ışıkların rengini seçemediği için geçemiyor. O anda beni gördü, karşıya geçirmem için yardım istedi.”

“Nasıl biriydi?”

“İyi giyimliydi. Kahverengi kalın bir paltosu, aynı renkte kasketi ve baston gibi kullandığı şemsiyesi vardı.”

“Oğlum, gözleri iyi görmüyor diyorsun ama seni nasıl görüyor adam.”

“Adam kör demedim ki anne!” dedi Emre, sinirlenmişti. “Oraya kadar gelmiş, karşıya geçemiyor. Ben de ona yardım ettim. Sonra ışıkları bekleyip geri döndüm. Geciktiğimi fark edince de koşarak eve geldim. Ne var bunda.”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

SIYAH RÜYA TAŞI

CEMİL KAVUKÇU

Her şey Emre'nin sıradan bir okul günü, gizemli bir adama yardım etmesiyle başladı. Bu yardımına karşılık bir taşla ödüllendirilen Emre, rüyalarında istediği yere seyahat edebiliyordu artık. Ancak taş, Emre'yi götürdüğü rüyalarda bambaşka bir gerçeği gözler önüne seriyordu. Rüyalarında mekânlar değişiyor ama her şey aynı konuya bağlanıyordu. Çözüm üretilmezse, hepimizi etkileyecek, hayati bir konuya...

Öykücülüğümüzün usta kalemlerinden **Cemil Kavukçu**, bu romanında doğanın ihtiyaç duyduğu acil yardımı okurlarına hatırlatıyor. Kendi yok ediciliğini görmeyen, görmekten kaçınan insana ilişkin umudu ise çocuklarda, onların farkındalığında ve duyarlılığında buluyor.

roman

YAŞ	9	10	11	+
-----	---	----	----	---

cancocuk.com

